

[Poul Møller.]

tidligere har set, uden at alt dette på nogen måde er gået ud over de dårligst stillede i vort land. Endda har regeringen kunnet gennemføre ikke ubetydelige sociale forbedringer, således at den indre front er ubrudt.

Vi kan derfor nu slutte denne rigsdags-samling i løbet af et par dage — efter at vi har gjort grundlovssagen færdig — og med tryghed overlade til vælgerne at bedømme, hvorvidt regeringen skal have mandat til at fortsætte sit arbejde. Det konservative folkeparti er i hvert fald ikke i tvivl om, hvorledes vælgerne vil svare.

Bertel Dahlgaard: Det er nu muligt at danne sig et overblik over resultatet af de desværre meget forvirrede forhandlinger, der har været ført siden første behandling af disse forslag den 4. marts. Som rettesnor for vor medvirken til et resultat nævnte jeg dengang tre forhold, der måtte iagttages. For det første var det radikale venstre enigt i, at der påbegyndtes en afvikling af tilskudsordningerne, specielt at der herigennem blev opnået, at det ikke længere skulle kunne betale sig at bruge rugbrød til opfodring. For det andet måtte det sikres, at den økonomisk vanskeligst stillede befolkningsgruppe blev holdt skadesløs for den prisstigning; der fremkom ved tilskuddenes bortfald, og for det tredje måtte vi ønske, at der skabtes klarhed over den finansielle situation gennem en nøgtern affattelse af finansloven.

I en del af pressen har jeg set antydet, at de ændringer på finansloven, der nu er sket på grundlag af de førte forhandlinger, kun er manipulationer, som har til formål at tilsløre den faktiske tilstand. Det er en fundamental misforståelse. De ændringer, der er foretaget, og som vi har ønsket, har haft til formål at bringe klarhed i noget, som forinden var tilsløret.

Forholdet er følgende: da finansministeren havde sendt sine sidste ændringsforslag vedrørende finansloven til finansudvalget, udviste finanslovens driftsbudget et underskud på 65 mill. kr. Hertil kom, at finansministeren havde nedskåret det, der på finansloven var hensat til imødegåelse af kommende udgifter på tillægsbevillingsloven, fra 160 mill. kr. til 80 mill. kr., så at man måtte betragte det som givet, at disse 80 mill. kr. ville være utilstrækkelige til dækning af de nævnte udgifter, og at altså

her var skjult et yderligere underskud, som sammen med det åbenlyse underskud på 65 mill. kr. ville give et samlet underskud på mindst 100 mill. kr.

Santidig hermed havde finansministeren i de her foreliggende skattelovsforslag opretholdt den hidtidige bestemmelse om, at ca. 100 mill. kr. af disse skatter skulle gå uden om statskassen og afskrives på statens reguleringskonto i nationalbanken. Denne afskrivning på reguleringskontoen, som der er god mening i, når staten har overskud på sit regnskab, er selvfølgelig uden mening, når staten har underskud; i så tilfælde betyder afskrivningen på reguleringskontoen kun, at staten ved en kasse i nationalbanken indbetaler 100 mill. kr., som staten derefter hæver ved en anden kasse for dermed at betale sit underskud. Med andre ord, den faktiske tilstand tilsløres overfor befolkningen. Jeg er tilfreds med, at finansministeren erkendte dette, og at de 100 mill. kr. afskrivning i nationalbanken nu er tilbageført til statens budget, således at dette regnskab udviser den balance, som faktisk er tilstede.

Et andet forhold på finansloven, som vi også måtte ønske berigtiget, var følgende. På anlægsbudgettet havde ministeren opført 350 mill. kr. til ekstraordinære militære anlæg og anskaffelse af militært materiel. Disse 350 mill. kr. indeholdtes i det samlede militærbudget på 2 650 mill. kr. i 3 år, som regeringspartierne og socialdemokratiet havde accepteret. Jeg har under tidligere forhandlinger her i tinget hævdet, at dette ikke lod sig opretholde, men at der nødvendigvis måtte ske en strækning af dette militære budget over en længere periode. Både regeringen og socialdemokratiet har tidligere vendt det døve øre til, når jeg hævdede dette. Vi var nu kommet til det tidspunkt, da det blev åbenbart for alle, at en sådan strækning måtte finde sted. Alligevel opretholdt finansministeren på finansloven de 350 mill. kr. Jeg er tilfreds med, at finansministeren under forhandlingerne erkendte, at det ikke ville dække de faktiske forhold; gennem nedsættelsen til 250 mill. kr. kommer det virkelige forhold frem, at man har været nødt til at foretage denne strækning på de militære budgetter. Noget andet er, at denne strækning med 100 mill. ikke svarer til, hvad det radikale venstre må ønske. Vi mener, at Danmark ligesom andre NATO-lande burde have erkendt